

[Dorte Bennedsen]

Jeg er ganske overbevist om, at ministeren kan erindre, at for en del år siden fremsatte den daværende socialdemokratiske regering et lovforslag om mesterlærens afskaffelse. Når jeg er så overbevist om, at ministeren kan erindre det, skyldes det, at forslaget ikke blev vedtaget i den form, det blev fremsat i, men at venstre og de konservative stillede et ændringsforslag gående ud på, at afgørelsen om mesterlærens afskaffelse ikke burde tages af folketinget, men rettelig skulle tages af arbejdsmarkedets parter.

I tillid til denne lovgivning, som blev vedtaget, har så senest Jernets arbejdsgivere og arbejdstagerne taget beslutning om mesterlærens afskaffelse, om overgang til enhedsuddannelse. Det gjorde de i foråret 1981. I god overensstemmelse med folketingets holdning godkendte regeringen i forsommeren 1981 denne aftale. Fem kvartaler senere kommer så den nuværende undervisningsminister og siger, at denne aftale gælder for øvrigt ikke, den skal udskydes.

Nu efterlyser jeg ikke ministerens argumenter omkring enhedsuddannelsen og udskydelsen af den omkring Jernet, for dem har vi jo unægelig hørt nogle gange, og efter min vurdering bliver de ikke rigtigere af at blive gentaget. Men jeg vil gerne have at vide, hvorledes ministeren egentlig forestiller sig, at erhvervslivet og arbejdsmarkedets parter skal kunne have tillid til lovgivning og lovgivere, der handler på denne manér.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Det sidste kan jeg meget let og hurtigt forklare. Der står udtrykkeligt i loven, at »ministeren skal godkende«. Det skyldes jo, at ministeren skal fremsende ansøgninger til finansudvalget, som jo ikke bevilger automatisk, blot fordi organisationer bliver enige om et eller andet. Derfor er det helt klart sådan i loven, at det er en trekant, altså regeringen er med, og skal aktstykket fremsendes, skal regeringen skrive under på det. Derfor er det helt klart, at før man bygger skoler og udvider, skal de bevilgende myndigheder, skal finansudvalget med, og før der fremsendes ansøgninger til finansudvalget, skal ministeren skrive under på sådanne ansøgninger. Der er intet nyt i dette.

I øvrigt kan jeg oplyse, at der er nedsat et udvalg med de pågældende parter, og at der

arbejdes der efter nogle retningslinjer, som er aftalt ved et møde i ministeriet. Jeg tror, det vil lykkes i bedste forståelse at finde frem til en løsning, som alle parter er glade for.

Til hr. Tinning vil jeg sige, at der bliver ikke åben adgang til musikstudiet. Jeg skriver nemlig udtrykkeligt i redegørelsen, at hvor der er instrumenter og apparater, som koster meget, må man også af den grund sætte visse grænser for den frie adgang.

Så vil jeg til sidst sige en lille smule om praktikpladssituationen. Hvis vi tager dem, der sluttede EFG-basisåret sidste år i juni, var det alt i alt 30.200. Ud af disse 30.200 venter i dag 5.500 på en praktikplads, altså dem, der er registreret hos arbejdsformidlingen som praktikpladssøgende. Der er 12.900, som har fået en praktikplads, der er 6.300, som er overgået til anden uddannelse, og så er der 5.200, som ikke ønsker en uddannelsesaftale. Det vil sige 18 pct., nemlig 5.500 af de elever, som gik ud sidste sommer, står i dag registreret som praktikpladssøgende. Det er klart, at der muligvis er nogle flere, som gerne ville have haft en praktikplads, men som i mellemtiden har fundet noget andet, og som derfor ikke længere står registreret som praktikpladssøgende.

Hvis vi ser på alle dem, der er registreret hos arbejdsformidlingen, er det sådan, at den 1. december var der i alt registreret 7.367 EFG-praktikpladssøgende og 3.854 lærepladssøgende, og det er et fald siden 1. september på 4.404, dvs. et fald på 37 pct. fra 1. september til 1. december. Der er altså sket noget, men der er ikke sket nok.

Sammenligner vi med sidste år, var det sådan, at fra 1. september til 1. december blev antallet af praktikpladssøgende reduceret med 35 pct., i år var det altså 37 pct., men de absolutte tal er værre for i år, lidt værre, end de var sidste år. Derfor kalder det på al mulig opmærksomhed, og hvis folketinget ønsker en særskilt redegørelse om dette, skal det i hvert fald ikke være mig, der forhindrer det. Jeg synes, det andet var mere oplagt, at kombinere det, men det må parti-formændene tage en snak om.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Jeg synes, det er rart og vigtigt, at undervisningsministeren bruger så meget af sin